

ΜΝΗΜΕΣ 1974

Ρώτησα τη γιαγιά μου τη Γεωργία μου για το πώς έζησε τις μέρες της εισβολής του 1974 και μου είπε μερικές πληροφορίες.

Μου είπε πως δεν ήταν στα κατεχόμενα χωριά όταν έγινε η εισβολή του 1974 αλλά στο χωριό μας την Κλήρου. Όπως μου είπε, ο άντρας της Αντρέας πήγε έφεδρος στρατιώτης. Μου περιέγραψε την αγωνία που είχε:

«Όλες οι γυναίκες κλαίγαμε γιατί δεν ξέραμε τι απέγιναν οι άντρες μας που πήγαν στον πόλεμο». Όταν μας τα έλεγε αυτά ένα δάκρυ έτρεξε απ' τα μάτια της. «Κάποιοι άντρες τραυματίστηκαν στον πόλεμο και άλλοι πέντε ήταν αγνοούμενοι». Μας είπε και μια

ιστορία για τον πρώτο της ξάδερφο. «Οι Τούρκοι τον είχαν στήσει στο εκτελεστικό απόσπασμα αλλά τελικά γλύτωσε και τον συνέλαβαν και τον πήραν στην Τουρκία. Ήταν ο πρώτος αιχμάλωτος που έφεραν από την Τουρκία με ελικόπτερο και τώρα είναι περίπου 67 χρονών. Εκείνο τον καιρό είχε πείνα, προσφυγιά, τραυματίες, αγνοούμενους και πάρα πολλούς πονεμένους. Πάρα πολλοί πρόσφυγες πήγαν στον Προσφυγικό Συνοικισμό Μαλούντας και έμειναν εκεί για 42 ολόκληρα χρόνια». Αυτά μας είπε η Κυρία Γεωργία που εκείνο τον καιρό ήταν 20 χρονών.

Πολύμνια Χατζηιωάννου, Στ'